

(NE)FĂCUTȚI UNUL PENTRU CELĂLALT

AUTOARE DE BESTSELLERE USA TODAY

MECHAN QUINN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

MEGHAN
QUINN

**(NE)FĂCUȚI
UNUL
PENTRU
CELĂLALT**

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Capitolul unu

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Alec și Luna

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit. Alec și Luna, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine!

Alec: E plăcerea noastră! Luna vorbește foarte frumos despre tine.

Luna: Mă declar vinovată. Sunt obsedată de acest podcast.

Kelsey: Mulțumesc foarte mult! Așadar, știți cum funcționează lucrurile aici. În introducere, ne povestiți pe scurt despre cum v-ați cunoscut. Credeți că vă descurcați?

Luna: Sigur că da!

Alec: M-a pus să exersezi!

Kelsey: Ha-ha! Ei bine, să-i dăm drumul! Cum ați ajuns să fiți făcuți unul pentru celălalt?

Luna: Fratele meu s-a logodit cu iubitul lui și nu și-au permis o nuntă mare și elegantă, așa că l-am înscris la Jocul nunților, o emisiune despre nunți pe care le organizezi singur.

Alec: *Fratele meu, Thad, era un mire disperat și voia să câștige marele premiu la sfârșitul emisiunii, un apartament cu vedere spre Central Park, așa că m-a forțat să-l ajut.*

Luna: *În prima zi de filmări, Alec a presupus că sunt asistenta cuiva și mi-a spus să-i aduc o cafea.*

Alec: *Te-am rugat, nu ți-am spus. Să nu încurcăm lucrurile, dar da, așa am făcut! Și poți să-ți imaginezi ce reacție violentă a avut.*

Luna: *I-am pus gând rău. Era concurența și avea să piardă.*

Alec: *Nu-mi păsa de concurență deloc și număram zilele până la final. Pe urmă, mi-am dat seama că nu mă purtam ca un frate cu Thad, așa că... am făcut un efort.*

Luna: *Efortul însemna să mă urmăresc printr-o brutărie ca să învețe cum să facă un tort.*

Alex: *Am dăruit niște nuci, iar ea m-a ajutat să le ridic, așa că m-a descoperit. I s-a făcut milă de mine și mi-a arătat cum să fac tortul ca să-l ajut pe Thad.*

Luna: *Ziua aceea în apartamentul meu a schimbat totul. Nu l-am mai văzut ca pe un rival. L-am văzut ca pe un frate care încerca să contribuie cu ceva.*

Alec: *Îi plac familiile mari, așa că, la scurt timp, am invitat-o în oraș.*

Luna: *Iar primăvara trecută ne-am căsătorit.*

— Puteți să terminați cu sărutatul? Pe bune, am venit să iau cina cu voi, nu să văd cum vă lingeți pe față!

Lottie se oprește și se uită peste umăr.

— Dar miroase atât de bine! L-ai mirosit?

— Nu, pentru că nu e iubitul meu!

Huxley o ridică pe Lottie de pe el, pe canapeaua de grădină pe care stau împreună, și-i înalță bărbia până în dreptul buzelor lui.

— Mă duc să văd de pizza.

O sărută ușor de tot pe buze și se ridică.

— Kelse, mai vrei ceva de băut?

Ridic paharul de vin spre el și-i răspund:

— Te rog, mersi!

Huxley are cele mai bune vinuri. El nu prea bea, așa că am mereu grijă să-i fac pagubă când vin la cină, adică cel puțin o dată pe săptămână. Și întotdeauna aleg să mâncăm în aer liber. Huxley și Lottie au o casă superbă, în stilul construcțiilor de pe coastă, cu pereți albi și accente negre, în cartierul The Flats din Beverly Hills. Curtea din spate are o piscină care-ți taie respirația și se întinde pe toată lungimea proprietății, precum și mobilier scump, dar foarte confortabil. Palmierii înalți asigură intimitatea. Curtea lor e locul meu preferat.

Când el dispare în casă, Lottie se apleacă spre mine și mă întreabă:

— Kelsey, știi vibratorul pe care ți l-am arătat de curând?

— Da?

Se uită peste umăr, să vadă unde e Huxley, pe urmă continuă:

— Am leșinat. A trebuit să mă scutur ca să-mi revin. Nu mai vrea să-l folosească, deși l-am implorat disperată.

Cu o expresie neutră, îi spun:

— Ce minunat! Felicitări pentru orgasmul acela intens!

Lottie se încruntă.

— Hei, depistez cumva o urmă de sarcasm?

— Cum de te-ai prins?

Îmi încrucișez picioarele, regretând că am cerut încă un pahar cu vin.

— Hm, din atitudinea ta. Ce naiba se întâmplă?

Cu un oftat, mă uit în ochii ei și spun:

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Huxley și dragostea voastră, dar eu sunt mereu aia singură și e greu de privit.

— Ești invidioasă? mă întreabă.

— Da! îi răspund, fără să încerc măcar să evit adevărul.

Lottie e cea mai bună prietenă a mea și-i spun orice, chiar dacă asta mă pune într-o lumină proastă.

— Sunt foarte invidioasă că ai o relație copleșitoare cu un bărbat care te adoră, iar eu n-am nici măcar o perspectivă.

— Nu-i adevărat! spune Lottie când Huxley se întoarce și ne oferă câte un pahar. Dar JP?

— O, te rog! spun cu un geamăt și îi prezint scuze lui Huxley. Nu te supăra, știu că e fratele tău, dar JP e un idiot!

— Nu mă supăr. Sunt de acord cu tine! spune Huxley și o cuprinde pe Lottie cu brațul, apoi o trage spre el în timp ce duce o bere la buze.

— Cum adică e idiot? întreabă Lottie.

— De unde să încep? spune Huxley, cu aerul acela calm, regal.

Dacă Huxley, JP și Breaker – celălalt frate – n-ar semăna atât de mult, aş avea dubii în privința relației dintre ei.

Întotdeauna mi-a plăcut de Huxley, chiar și când Lottie îl detesta. Mă înțelegeam cu el pentru că era axat pe afaceri, deștept și capabil să-și păstreze imparțialitatea. Se pricepe să ia decizii la serviciu, adoră să ajute și iubește profund. E tot ce-ți poți dori! Sunt recunoscătoare că Lottie l-a găsit, dar Doamne, dacă JP ar avea un strop de Huxley în el, ar fi mai ușor să stau în preajma lui!

— JP e distractiv, e genul de distracție de care ai nevoie, spune Lottie. Te iubesc, Kelse, dar ești puțin prea crispată!

— Nu sunt crispată! mă apăr. Dar știu ce-mi place și ce nu-mi place. Crede-mă când spun că nu-mi place JP. E

enervant, are o părere prea bună despre el însuși și, sincer, e prea dezordonat pentru mine.

— Tot ce spui e adevărat, spune Huxley. Kelsey merită pe cineva mai bun.

— E fratele tău! ripostează Lottie.

— Știi, scumpo, dar sunt de acord cu Kelsey. Nu fac o pereche potrivită.

— Mersi! răspund și iau o gură de vin. Și dacă tot suntem la subiectul ăsta, vă anunț că mă gândesc să-mi fac cont pe aplicația locală de întâlniri. Știi, cea cu întâlnirile pe nevăzute la restaurant?

— Stai, cea despre care vorbea Noely Clark la *Good Morning, Malibu*? Cea care a ajutat-o să-și găsească dragostea? Cum se numește?

— Going in Blind, îi răspund.

— Da! zice ea și pocnește din degete. O, Doamne, nu le-ai luat interviu, ei și lui Jack, pentru podcast?

Dau din cap.

— Ba da, de acolo mi-a venit ideea! Când am luat pauză de la înregistrare, mi-a povestit ea câte ceva și mi s-a părut foarte interesant. Adică, poate aș găsi un om cu aceleași principii ca mine.

— Și cum funcționează? întrebă Huxley.

— Totul e anonim în aplicație, dar toți trec printr-o verificare, ca să se asigure că nu sunt impostori. Pe urmă, aplicația îți găsește parteneri. Nu știi numele persoanei sau cum arată și vă întâlniți la restaurant, Going in Blind, unde luați masa împreună și vedeți dacă vă potriviți. Ca o întâlnire pe nevăzute.

— Sună destul de bine! spune Huxley.

— Îmi place! adaugă Lottie. Doamne, ar fi trebui să mă gândesc și eu la asta când căutam un soț bogat!

Huxley o strânge mai tare cu brațul și spune:

— Cred că te-ai descurcat destul de bine și așa.

Lottie îi cuprinde obrazul și-l trage spre ea să-l sărute.

— Destul de bine, deși ești morocănos uneori.

Văd cum mâna lui se strânge posesiv în jurul ei și-i șoptește ceva la ureche. Îh, minunat, sunteți îndrăgostiți! SE VEDE CU OCHIUL LIBER!

Mă las pe spate în scaun și golesc paharul, în timp ce ei își șoptesc secrete pe care, sinceră să fiu, nu vreau să le aflu. Nici ei n-ar vrea să le aflu secretele, la o adică.

Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să am o relație ca a lor, în care ești atât de îndrăgostit, încât uiți complet de lumea din jur și doar te pierzi în ochii celuiilalt.

Vreau să fiu venerată.

Vreau să fiu importantă în viața cuiva.

Vreau să fiu cea pe care o sună cineva când are nevoie de sfaturi sau o veste mare de împărțășit... sau când vrea doar să-mi audă vocea.

Vreau să fiu surprinsă cu flori la ușa apartamentului. Luată pe sus într-un loc în care n-am mai fost. Să se gândească la mine în fiecare secundă din fiecare zi pentru că îi acaparez gândurile.

Vreau ce e real.

Ce e urât.

Meschinăria care apare într-o relație.

Tachinările.

Certurile.

Râsetele.

Dragostea.

Romantismul.

Le vreau pe toate! Și, în timp ce stau aici și văd cum sora mea trăiește exact experiența asta, da, mă simt invidioasă,

dar și pricep că, dacă vreau aceste lucruri, trebuie să le fac eu înșămi să se întâmple. Nu pot să stau doar și să aștept.

Dacă vreau dragostea, trebuie s-o găsesc.

— O, Doamne, îmi vine să vomit! spun și-mi scutur mâinile pe lângă corp. De ce am crezut că-i o idee bună?

— Pentru că vrei să ai o relație, spune Lottie calmă în timp ce stă pe patul meu cu picioarele încrucișate.

— Așa e!

Dau din cap și mă privesc în oglinda mare, examinând rochia violet, fără bretele, pe care am ales-o pentru întâlnirea din această seară.

— Chiar vreau să am o relație.

— Și ai spus chiar tu că tipul e simpatic. E iubitor de câini, are propria afacere – aveți asta în comun – și își doarește în secret să facă parte dintr-o formație de băieți, ceea ce e fermecător.

Dau din cap încă o dată și continui să mă privesc în oglindă.

— Așa e. Chestia cu formația chiar m-a cucerit.

— Și care era citatul lui preferat?

— „Buzz, iubita ta! Vai!” îi răspund, chicotind, când mă întorc pe o parte și mă uit la spate.

Pufnește și Lottie în râs.

— Vezi, se pare că e și distractiv!

Mă întorc spre Lottie și o întreb:

— Dacă el e alesul?

— OK, nu poți să te duci cu gândul ăsta în minte. Trebuie să fii calmă, reținută și să te distrezi. Nu poți să o iei razna cu romantismul în fața lui și să-i ceri să-ți facă un copil după doar cincisprezece minute.

Îi arunc o privire încruntată.

— N-aș face niciodată așa ceva.

— Doar verificam, pentru că mai devreme m-ai întrebat dacă violetul îți scoate în evidență prea tare venele de pe cot. Cine întreabă așa ceva?

Flutur brațele în fața ei și spun:

— Mama mi-a dat venele astea și sunt mult prea vizibile. N-am nevoie ca violetul rochiei să le scoată și mai tare în evidență.

— La cum îți arată sânii în rochia asta, sunt sigură că ultimul lucru la care o să se uite o să fie venele de pe interiorul cotului tău.

Duc mâna la piept.

— O, Doamne, arăt de parcă mă străduiesc prea tare?

— Nuuu! geme Lottie. Arăți perfect! Acum, dacă nu pleci mai curând, o să întârzii și știu că nu urăști nimic mai mult decât lipsa de punctualitate.

— Adevărat! Să întârzii înseamnă ori că ești un „excen- tric al timpului” – e o chestie reală –, ori că nu-ți pasă de timpul altor oameni. Iar timpul e un lucru pe care nu-l mai poți recupera în viață.

— Da, știu!

Lottie se ridică de pe pat și mă împinge spre ușă, dar, înainte să mă scoată afară, mă întorc spre ea și o prind de brațe.

— Și dacă el e alesul? O să încep să transpir când o să-l văd. N-am să pot fi calmă. Dacă el e singura mea șansă la dragoste?

— Nu e singura ta șansă la dragoste. E o întâlnire pe nevăzute cu un tip despre care un algoritm de calculator a crezut că s-ar potrivi cu tine.

— Un algoritm demonstrat. Rata de succes este de nouăzeci la sută. Știi ce fel de presiune e pe umerii mei?

— Analizezi prea mult! Ar trebui să te distrezi.

— Nimic nu e distractiv la întâlniri. Tu ai avut noroc cu Huxley. Poate ar trebui să mă plimb și eu printr-un cartier bogat, să-mi caut un soț.

— Sau ai putea să ieși în oraș cu JP...

Asta mă calmează imediat și las distanță între mine și sora mea.

— Știi deja că nu mă interesează. Aș avea mai mult noroc cu o plantă decât cu JP Cane. Acum – în timp ce-mi aranjez rochia –, dacă mă scuzi, trebuie să ajung la o întâlnire pe nevăzute.

— Pomenesc numele lui JP o singură dată și ești gata de plecare?

— Da!

Îmi iau poșeta și o agăț pe umăr.

— Pentru că dacă știu ceva sigur, acel lucru e că orice fel de întâlnire e mai bună decât o întâlnire cu el.

Capitolul doi

JP

— TE URĂSC DIN TOT SUFLETUL MEU! SPUN LA TELEfon din fața restaurantului.

— Mă urăști pe mine sau pe tine însuși? întreabă Breaker. Pentru că tu ești cel care a pierdut pariul.

— Aveam șireturile dezlegate, am cerut pauză, nu m-ai ascultat, ai marcat punctul câștigător și practic... ai trișat.

— Iisuse! pufnește Breaker. Ce tâmpenie, și o știi prea bine! N-ai cerut pauză până nu te-am fentat, ai sărit, iar eu am trecut pe lângă tine. Te-am bătut cinstit.

Cu o mână în buzunar, mă plimb pe trotuar și spun:

— Păi, trebuie să mai jucăm o dată.

— De ce nu te porți ca un bărbat să-ți recunoști greșeala și să suporti consecințele fără să te plângi?

— Pentru că nu vreau să fac chestia asta.

— Atunci n-ar fi trebuit să pui pariul.

— Da, păi... Nu credeam c-o să pierd.

Râde la telefon.

— Asta nu e problema mea!

— Futu-i! Bine!

Îmi trec mâna prin păr.

— Dar treaba asta e-al naibii de tâmpită.

— Aș vrea să știu – te-ai supărat pentru că ai pierdut sau pentru că ieși la o întâlnire cu cineva care nu e tocmai lumina ochilor tăi?

— Nu există nicio lumină.

Breaker pufnește în râs.

— Frate, pe cine încerci să păcălești? Ești înnebunit după Kelsey și te deranjează că ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

— Kelsey?! icnesc atât de tare, încât atrag atenția unui bărbat care intră în restaurant.

Dau din cap spre el și mă întorc cu spatele, să am puțină intimitate.

— Kelsey e o afurisită. E crispată, enervantă și n-ar recunoaște un lucru bun nici dacă l-ar avea sub nas.

— Te referi la tine, zice Breaker cu umor în glas.

— Hm, da, evident! De ce aș vrea să ies la o întâlnire cu o femeie care are o impresie mai bună despre guma lipită de talpă decât despre mine?

— Hm, poate ar trebui s-o invit eu în oraș! Se pare că avem multe în comun.

— Du-te-n... mă-ta! i-o trântesc și mă întorc spre restaurant.

Ar face bine să nu o invite în oraș! Dacă nu mă vrea pe mine – *iar eu sunt extrem de simpatic* –, atunci sigur nu l-ar vrea nici pe Breaker. Kelsey e oarbă și înfumurată. *Și mi-aș dori să n-am fantezii cu ea. Frecvent!*

— Chestia asta e o prostie. Nu știu nimic despre fata asta.

— Incorect! Știi că locuiește aici, că are propria afacere și că trandafirii i se par cele mai romantice flori din lume.

— Da, exact! De ce a crezut computerul ăla nenorocit că am face o pereche bună, n-am idee. Probabil a văzut că pe profilurile noastre scrie „proprietar de afacere” și a zis gata! Ușor! Perechea ideală. Locul ăsta e ridicol și prea ridicat în slăvi.

— Doar nu trebuie să stai mult. Du-te să bei ceva și pe urmă...

— Nu așa merge treaba! Trebuie să stai și să iei masa cu persoana respectivă. Așa specifică programul ăla idiot.

Breaker pufnește în râs.

— Rahat, pe bune?

— Da, pe bune! Zice că trebuie să cunoști persoana aceea înainte să iei o decizie pripită și să treci la următoarea întâlnire.

— E logic!

— Da, pentru cineva care nu trebuie să meargă la o întâlnire.

— Frate, nu te mai lamenta și intră odată acolo! Doamne, n-ai întârziat?

Mă uit la ceas. La naiba, am întârziat șase minute! Oftez adânc și spun:

— Te urăsc!

— Abia aștept să-mi povestești. Distracție plăcută, frate!

— Du-te naibii!

Închid în timp ce râsul lui răsună pe fir.

Acum, dacă aș fi un adevărat nemernic, un om care nu-și ține cuvântul dat, aș trece direct pe lângă restaurant, aș sta într-un bar și m-aș uita la ultimul meci al echipei Rebels. Dar chiar dacă sună grozav de tentant, nu-mi stă în fire. Nu pot să trag clapa cuiva. M-aș simți al naibii de vinovat.

Așa că pun telefonul în buzunar și-mi doresc ca seara asta să se termine înainte să înceapă.

Going in Blind, ce concept stupid!

Să lași un computer să-ți găsească o pereche fără să vezi cum arată persoana aceea... Mi se pare un comportament riscant, dacă mă întrebați pe mine.

Chiar iresponsabil.

Și să ții oamenii ostatici până se termină masa?

Ei bine, ghici cine o să anihileze cina complet ca să scape naibii de aici?

Eu!

Deschid ușa restaurantului și mă întâmpină o ospătăriță extrem de veselă și o atmosferă prea romantică. Peste tot sunt întinse șiraguri de becuri mari, și plantele atârnă din abundență, cu lujeri care coboară deasupra meselor. Pereții sunt din cărămidă albă de sus până jos, mesele intime au un aspect urban, metalic, iar bărnele de lemn paralele cu tavanul împlânzesc puțin priveliștea.

Da... E un local drăguț!

Sunt dispus să recunosc.

Dar restul e o tâmpenie.

— Bună seara, domnule! mă salută ospătărița exuberantă. Dumneavoastră trebuie să fiți JP.

Sigur că oamenii de aici știu cine sunt. Sunt sigur că au fotografii cu toate persoanele care au fost aduse aici cu forța.

Dau din cap, zâmbind.

— Chiar eu!

Mă uit la bar și văd o femeie în rochie violet care stă singură. Îi privesc părul lung, castaniu, cu bucle lejere, care îi cade peste umerii goi. Hm...

Poate că ideea asta nu e *complet* cretină.

— Mă prezint și singur.

— Minunat! Seară plăcută!

— Mulțumesc! îi răspund și traversez restaurantul.

Când te înscrii în program, te pun să-ți alegi un avatar, un nume care să te reprezinte, dar care să nu fie cel real.

Eu am ales BărbatulPoartăPantalonii, pentru că eram prea sictirit să aleg ceva mai inteligent, iar fata care a fost aleasă pentru mine, ei bine...

— Bună, tu trebuie să fii TrandafiriiSuntRoșii! o salut.

Ea pune jos paharul pe jumătate gol și se întoarce aproape cu încetinitorul. Îmi țin respirația și mă pregătesc să văd cum arată, dar când îi întrezăresc fața, frumusețea familiară, brunetă, din fața mea mă copleșește.

Are zâmbetul larg, privirea optimistă și, când își dă părul peste umăr și mă privește în ochi... se schimbă la față, iar gura i se transformă într-o linie dură și subțire.

— Ce naiba cauți aici? mă întreabă.

Ah, frate, e fantastic!

Kelsey Gardner!

Care erau șansele?

Bag mâinile în buzunare și o anunț fericit:

— Eu sunt partenerul tău în seara asta.

Se uită peste umărul meu și pare că îi ia o secundă să înțeleagă ce se întâmplă, după care mă întreabă:

— Ești cumva un hărțuitor care m-a urmărit până aici? JP, ai mers deja mult prea departe! Trebuie să mă întâlnesc aici cu cineva. Nu vreau să creadă că sunt cu tine, așa că te rog să pleci...

— BărbatulPoartăPantalonii, îi spun și o văd cum mi-jește ochii.

Aruncă o privire în jur, își umezește buzele, se apleacă și mă întreabă cu o voce crispată:

— De ce-ai spus asta?

O, e al naibii de drăguță când strâmbă din nas nedumerită! M-am înșelat amarnic. Seara asta o să fie mult mai distractivă decât am anticipat.

— E avatarul meu. BărbatulPoartăPantalonii, iar tu, scorpia mea țâfnoasă, ești TrandafiriiSuntRoșii, și n-ai decât să

negi dacă vrei, dar programul ăsta de întâlniri crede că suntem perechea ideală.

— Ei bine, e clar că a greșit!

Vocea ei e atât de stridentă, încât e capabilă să spargă sticlele de băutură din spatele ei. Se ridică de pe scaun, își ia poșeta și încearcă să treacă pe lângă mine, dar o prind de mână.

— Scuză-mă, domnișoară Țâfnoasă, dar cred că nu avem voie să părăsim restaurantul decât după ce luăm masa împreună. Așa scrie în regulament.

Mă privește cu ochii scăpărând.

— Doar nu vorbești serios!

— O, ba vorbesc foarte serios! Cred că e în secțiunea trei, rândul cinci, unde sunt trecute regulile de bază, îi spun. Mi-am făcut cont pe aplicația asta și mă aștept să am parte de experiența completă.

Îi zâmbesc larg, știind că asta o irită mai mult ca orice.

— E totul în regulă? întrebă ospătărița care se apropie de noi.

— Totul e perfect! îi răspund.

— Nu, nu e perfect, spune Kelsey. Probabil că algoritmul a făcut o greșală când ne-a pus împreună, pentru că îl cunosc pe acest bărbat și dați-mi voie să spun, cu toată convingerea, că nu ne potrivim deloc.

— O, ce interesant! Nu cred că s-a mai întâmplat așa ceva până acum.

— Ah, grozav! Deci vă dați seama că am vrea să trecem peste această întâmplare nefericită și să ne vedem de drum!

Ospătărița clatină din cap. Mi se pare că aud urletele interioare de agonie ale lui Kelsey, de parcă ar fi apocalipsa ei personală.

— Îmi pare foarte rău, dar, din nefericire, trebuie să rămâneți și să luați masa împreună! Face parte din contract.

— Dar am spus că-l cunosc! exclamă Kelsey și dă disperată din mână spre mine.

Arată-mă cu degetul cât vrei, scumpo, n-o să te ajute la nimic.

— Și nu-mi place de el. Nu e nevoie să luăm masa împreună ca să descopăr chestia asta.

— Mă jignești, îi șoptesc amuzat în ureche.

Ea mă împinge la o parte cu o mișcare neașteptată din încheietură. Uau, aproape mi-a scos ochiul cu unghia!

— Vedeți cu cine am de-a face? Credeți-mă, nu vreți să luăm masa împreună, o să deranjăm lumea din jur. Nu facem decât să ne ciondănim.

— Atunci, o să vă oferim una dintre noile mese private de la mansardă.

Ospătărița rânjește și dă din cap spre scările din dreapta.

— Pe aici!

— Doar nu vorbește serios! exclamă Kelsey.

— Se pare că *vorbește* serios, îi spun, apoi îi duc mâna la spate și o îndrum.

— Chiar mă obligați să iau cina cu el?

Femeia nu răspunde, doar merge mai departe, iar eu o împing pe Kelsey în față cu un zâmbet. Și eu, care credeam că va fi o seară ratată, dar, ce să vezi, s-a transformat într-o seară la care chiar vreau să iau parte.

— E ridicol! N-ar trebui să fiu ținută aici împotriva voinei mele.

Urcăm scările.

— Programul ăsta e o tâmpenie dacă vi se pare că fac pereche bună cu JP. Ați făcut măcar o verificare înainte?

Ajungem la mansardă, un spațiu privat îmbrăcat în draperii albe și beculțe. În mijloc e o masă, iar ambianța e perfectă pentru îndrăgostiți, pentru doi oameni care își îmbină viețile cu interludii romantice, povești elaborate și

prelungite despre copilărie și fantezii exagerate despre cum ar arăta viitorul lor împreună.

Și mai suntem eu și Kelsey, porcul spinos furios care-și ridică țepii, gata să mă străpungă cu prima ocazie.

Urmează să înceapă spectacolul în încăperea asta senzuală, plină de potențial ca de poveste.

— Nu e nimic romantic între noi, absolut nimic! De ce se întâmplă așa ceva? bombăne ea în continuare.

Ospătărița ridică un coșuleț pe care scrie „Decuplați-vă și fiți prezenți” și îl scutură spre noi, anunțându-ne clar și fără cuvinte că trebuie să depunem colacul de salvare înăuntrul.

Pun telefonul în coș pentru că atâta lucru e sigur, mă pricep de minune să respect regulile.

Văd panica din ochii lui Kelsey când se uită la coș.

— Și dacă primesc un apel important? Dacă am nevoie ca sora mea să pretindă că și-a rupt glezna ca să pot pleca?

Măcar e sinceră, dar asta nu o convinge pe ospătăriță și, cu un mormăit sălbatic pe care îl auzi doar în toiul unei nopți întunecate și umede, Kelsey pune telefonul în coș, lângă al meu.

Pe urmă, suntem conduși la masă, paralel cu un șemineu de piatră elegant, care răspândește o lumină aurie pentru o seară foarte romantică... alături de o lupoaică încrezută.

— Numele ospătarului dumneavoastră este Helix. Va veni curând. Vă rog să ne anunțați dacă aveți nevoie de ceva, ne spune ospătărița înainte de a ne trage scaunele.

— Da, trebuie să scap de întâlnirea asta! Cum mă puteți ajuta? întreabă Kelsey.

— Sunt sigură că veți avea o seară frumoasă împreună! Distracție plăcută!

Zicând acestea, ospătărița se îndepărtează, coborând scările și lăsându-mă singur cu Kelsey într-o mansardă care altora li s-ar părea feerică.

Cu Kelsey, care spumegă și-i freamătă nările.

O Kelsey care ar prefera să împartă acest loc cu oricine – chiar cu *oricine* – în afară de mine.

Ridică mâna și arată spre mine, iar degetul îi tremură în timp ce vorbește printre dinți.

— Tu ai făcut chestia asta! Tu ai pus totul la cale, nu-i așa?

— Poftim? Ți-ai pierdut mințile dacă ai impresia că am timp să aflu ce aplicație stupidă de întâlniri folosești, să-mi fac cont și să compromit sistemul ca să fim forțați să ieșim la întâlnire.

— Știam eu! exclamă ea și ridică mâinile în aer. Doamne, și cum te prefaci neștiutor, când, în realitate, ai un creier viclean de pasăre care n-are nimic mai bun de făcut decât să provoace oamenii pe care îi întâlnește!

Mă așez pe scaun, iau șervetul din fața mea și-l întind în poală.

— În primul rând, am spus că n-am timp pentru așa ceva. În al doilea rând, „creier viclean de pasăre” e o insultă pe care am s-o țin minte pentru mai târziu. E bună!

— Îh, nu încerca s-o faci pe fermecătorul cu mine!

Se așază pe scaun, fără tragere de inimă, și își întinde șervetul în poală. Bate darabana cu degetele pe masă și se uită la luminițele din jur.

— Ce risipă să folosești încăperea așa!

Ei, știam eu că așa o să i se pară! O cunosc, nu glumă!

Mă aplec în față și spun:

— Știi, ai putea încerca să te bucuri de moment și să fii amabilă.

Își întoarce privirea spre mine.

— De ce, JP? Credeam că bărbații și femeile care lucrează împreună nu pot fi prieteni.

Touché!

— Nu spun că trebuie să fim prieteni, dar măcar ai putea să nu te mai porți ca o fetișcană plictisitoare.

— Te aștepti să port o conversație cu tine?

— Asta fac oamenii de regulă când iau masa împreună. Numai dacă nu e vreun trend de care n-am auzit.

În clipa aceea, Helix urcă pe scări cu paharele cu apă într-un echilibru precar pe tavă. După ce le pune pe masă, bagă tava sub braț și spune:

— Bună seara! Am fost informat că avem un cuibușor al dragostei aici.

Privirea seacă a lui Kelsey aproape mă face să cad de pe scaun de răs, dar mă abțin, speriat de ce-aș putea păți dacă îndrăznesc măcar să chicotesc. La urma urmei, sunt două cuțite pe masă.

— Ne cam grăbim, așa că, dacă nu te superi, am dori să comandăm, să mâncăm și să plecăm naibii de aici!

— Doamne! îi șoptesc. Nu fi nepoliticoasă cu el!

Kelsey răsuflă încet și afișează un zâmbet.

— Îmi pare rău! Te numești Helix?

Acesta dă aprobator din cap.

— Vezi tu, când m-am înscris pe aplicația asta, aveam impresia că îmi va găsi pe cineva de care chiar să fiu interesată. Speram că voi cunoaște un om interesant, complex, amuzant. Chiar aveam de gând să creez o legătură profundă cu cineva în seara asta.

Se uită la mine.

— Și când spun legătură profundă, mă gândesc la una mentală, nu fizică.

Nu fac decât să zâmbesc.

— Dar vezi tu, Helix, în loc să întâlnesc o persoană capabilă să mă cucerească, am fost combinată cu acest om insolent și enervant pe care îl interesează mai mult unghia ruptă

de la deget decât oamenii din jurul lui. Din nefericire, lucrăm împreună și știu destul despre el încât să înțeleg că nu avem nimic – adică, absolut nimic – în comun. Prin urmare...

— Nu asta scrie pe profilurile voastre.

Helix strânge tava mai tare.

Kelsey clipește.

— Poftim?

— Am auzit că sunt ceva probleme în paradis și, uneori, când se întâmplă așa ceva, printăm motivul pentru care computerul v-a făcut legătura. Vreți să vi-l citesc?

— Nu! răspunde Kelsey.

— Da! răspund în același moment. Mi-ar plăcea mai mult decât orice să aud de ce eu și Kelsey suntem potriviți unul pentru altul.

Mă așez picior peste picior și împing scaunul în spate, pregătit pentru ceea ce îmi imaginez că va fi o experiență edificatoare pentru mine și oribilă pentru Kelsey.

Helix scoate din buzunar o foaie de hârtie și își drege vocea.

— Ați fost una dintre cele mai potrivite perechi din sistem, cu un potențial de succes de 97%.

HA!

Kelsey scoate flăcări pe urechi, iar eu zâmbesc din ce în mai larg.

— TrandafiriiSuntRoșii și BărbatulPoartăPantalonii.

Helix se întoarce spre mine.

— Apropo, grozav nume!

Dau din cap.

— Mulțumesc!

— O, Doamne! geme Kelsey. Numele ăsta nu are pic de imaginație.

— De parcă TrandafiriiSuntRoșii ar fi vreo capodoperă poetică, îi răspund. Ai fi putut la fel de bine să alegi BateCâmpii.

Kelsey mă arată cu mâna și se uită la Helix.

— Vezi la ce mă refer? Nesuferit!

Oarecum plictisit, Helix face un pas în spate și citește mai departe:

— TrandafiriiSuntRoșii și BărbatulPoartăPantalonii sunt amândoi proprietari de afaceri în zona Los Angeles.

— Uau, asta nu miră pe nimeni!

Kelsey își încrucișează brațele pe piept și, sincer să fiu, nu cred că am mai văzut-o vreodată atât de supărată. Unul dintre lucrurile care mi s-au părut mereu interesante la ea este abilitatea de a-și păstra cumpătul, chiar dacă are o presiune imensă pe umeri. Nu e niciodată emotivă, dar în seara asta văd o latură a ei complet nouă. Și îmi place!

— După ce am analizat istoricul vostru, am descoperit o asemănare legată de abandonul parental.

Kelsey amuțește.

— Dorința de a reuși în viață și o potrivire perfectă a temerilor, precum teama de eșec, de a nu fi iubiți și de a fi singuri.

Kelsey se uită la mine, dar îmi feresc privirea. OK, ce dracu' mai e și prostia asta? Da, am completat un chestionar, dar ce fel de cercetări invazive s-au făcut ca să descopere asemenea lucruri?

— Am observat și că TrandafiriiSuntRoșii este foarte organizată și romantică în gândire, iar BărbatulPoartăPantalonii poate fi pesimist, cu o atitudine apatică, ceea ce înseamnă că cele două piese din puzzle se potrivesc perfect, creând un echilibru continuu pentru o relație sănătoasă.

Helix bagă hârtia înapoi în buzunar și ia un pix și un carnetel.

— Acum, ce doriți să vă aduc la cină?

O abordare proaspătă a fermecătoarei comedii romantice clasice *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*, noul roman al lui Meghan Quinn vine cu o poveste amuzantă și plină de pasiune despre colegul sexy de la birou și femeia care refuză să îi cadă în mreje.

SUNT PRIETENĂ CU JP CANE?

Ha! Mor de râs!

Pornind de la faptul că a împrumutat o noțiune disproporționată din filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*, potrivit căreia bărbații și femeile nu pot fi prieteni atunci când lucrează împreună, nu este o exagerare să afirm că nu îl suport. Tipul este enervant de zgomotos, agasant de chipeș și a făcut o artă din a mă scoate din minți... de mai multe ori pe zi!

Așa că vă puteți imagina cât de nemulțumită am fost atunci când am aflat nu numai că trebuie să zbor la San Francisco alături de el în interes de serviciu, ci și să împărțim același penthouse. Da, împărțim același aer 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Și vorbim aici de colegi de cameră cu drepturi depline!

Bărbatul ăsta nu știe ce înseamnă să porți cămașă, e leșinat după batoanele proteice și, ați ghicit, geme suficient de tare cât oamenii să creadă că este Meg Ryan într-un restaurant.

SPOILER ALERT: NU O SĂ ACCEPT UN ASTFEL DE COMPORTAMENT!

Obligată să-i suport flirtul continuu și înfățișarea elegantă, mă surprind prizonieră în capcana seducției, iar asta mă împiedică să mai pun geană pe geană.

Dar ghici cine se poate controla? Fata asta.

Pentru că, dacă există un lucru pe care îl știu sigur, acela este că eu și JP Cane suntem **(NE)FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT**.

„O lectură plăcută, cu nenumărate scene fierbinți. De fapt, «fierbinți» e un termen mult prea cuminte pentru ce se întâmplă în această carte. Scenele cu pricina m-au topit și le-am adorat pe fiecare în parte! Volumul acesta m-a făcut să mă îmbujorez, să zâmbesc, să râd și să mă pierd complet în poveste.”

A Soccer Mom's Book Blog

18+

ISBN: 978-606-088-550-4

9 786060 885504

www.edituracorint.ro